

naar Californië verhuisd en in de zwarte buurt waar we woonden, zoog ik de muziek in me op. Papa's Got A Brand New Bag van James Brown, was een van de eerste liedjes dat echt indruk op me maakte. Ik vond de eerste Beatlesplaat te gek en onze moeder nam ons mee naar concerten, zoals Harry Belafonte en het Modern Jazz Quartet. Wist je trouwens dat Bob Dylan een fantastische mondharmonica-solo speelt op Midnight Special van Harry? De twee kenden elkaar denk ik uit de folkclubs en Harry huurde de beginnende Bob in.' Het is een van de vele zijstraatjes die Garnier in zal slaan.

'In de zesde klas kregen mijn broer en ik wat gitaar- en pianolessen en leerde ik een blues-schema. Mijn broer vertelde me dat ik bas moest gaan spelen, want dan konden we een band beginnen. Hij was mijn oudere broer, dus ik luisterde, haha! Ik begon elektrisch op een Kalamazoo-bas. Dat was eigenlijk een goedkope beginnersversie van Gibson. Mijn moeder vond dat ik ook contrabas moest gaan spelen. Een bassist deed me een keer voor hoe ik met een Duitse strijkstok moest strijken. Ik kon al noten lezen en al snel zat ik in verschillende orkesten. Ik was meteen een coole gast! Je zag in die tijd alleen oude contrabassisten en ik was een van de weinige jonge gasten, die ook nog eens een en ander van latin en jazz wist.'

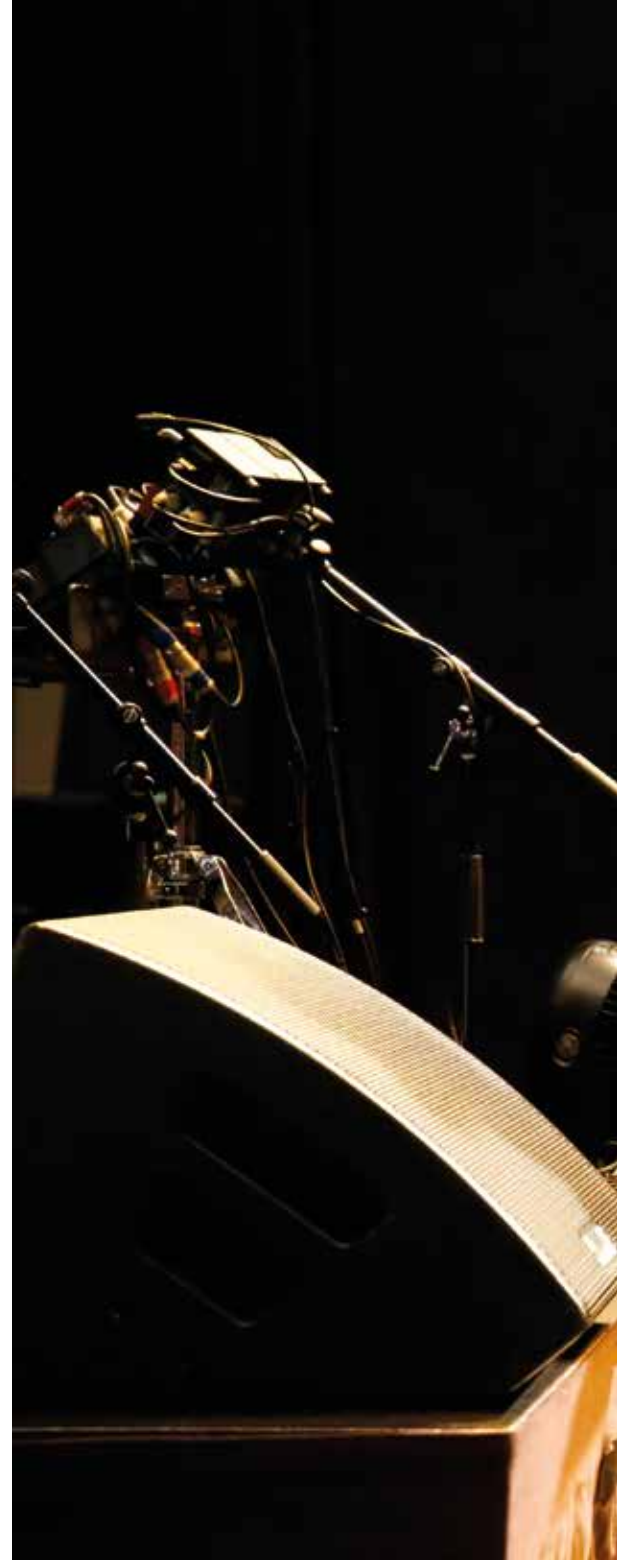
'Een van de vele openbaringen die ik had, kwam toen ik als dertienjarige de band van Byron Berline hoorde. Daar zag ik Roger Bush slappen op zijn contrabas, dus ik leerde mezelf dat ook. Jaren later kreeg ik een les van hem toen hij later in onze support act zat. Ik bleek het helemaal verkeerd te doen. Roger speelde later met The Kentucky Colonels en natuurlijk The Flying Burrito Brothers. Op een basgitaar slappen is nooit mijn ding geweest, trouwens. In die tijd speelde ik met big bands stukken van Count Basie, Duke Ellington en Glenn Miller, speelde ik bluegrass op straat en rock met een band. Voor dat laatste gebruikte ik de Kalamazoo en later een fretloze P. We nummers van Albert King, maar vooral van Cream en

Hendrix. Wat die gasten deden sloeg bij ons in als een bom.'

Handposities

'Inmiddels studeerde ik in San Francisco. De Bay Area had een fantastische muziekscene met bluegrass, jazz en de funk van Tower Of Power. Dat werd mijn favoriete band. Ik zag artiesten als Miles Davis en Ray Brown en ik leerde van die gasten. Mijn broer bood zelfs aan lessen van Ray Brown voor me te betalen, maar ik speelde altijd, dus ik had geen tijd. Je kent die mop vast wel van die bassist die les heeft? De eerste les leert ie een akkoord en de tweede nog één. Dan vraagt iemand wat hij de derde les heeft geleerd: "De derde les? Ik treed nu op!" Terwijl iedereen gitaar wilde spelen, lag de dienende rol als bassist me juist. Bassisten zijn relaxter en hebben een kleiner ego. Dat paste wel bij me. Uiteindelijk kreeg ik toch les van Ron McClure, die met Sarah Vaughan en Buddy Rich speelde. Hij volgde Guy Chambers op in het Wynton Kelly Trio. Ik liet wat horen en hij zei spottend: "Je weet dat er handposities bestaan?" Hij vroeg me waarom ik met een Duitse strijkstok speelde. Mijn antwoord dat ik zo sneller naar pizzicato [met vingers spelen, CD] kon wisselen, beviel hem blijkbaar wel. Hij leerde me goed strijken en mijn vingers strekken.'

Een nieuwe eye-opener kwam toen de jonge Garnier het voorprogramma van een opkomende band verzorgde. 'Ik deed de support van Asleep At The Wheel en Ramblin' Jack Elliot. Ik was meteen onder de indruk van de eerste band. Ze combineerden jazz en country en onbewust deed ik dat ook al. Ik kocht meteen hun eerste album en die draaide ik grijs. Via via hoorde ik dat Asleep At The Wheel een nieuwe bassist nodig had, maar ik was achttien en ik voelde me niet goed genoeg. Zij waren van een andere klasse. Een vriend drong er op aan, in een muziekwinkel kwam ik een bekende violiste tegen en die drong er ook op aan. We zijn toen toch maar naar een telefooncel gelopen en ik heb de band opgebeld. LeRoy Preston nam op en die vertelde dat ze net een bassist hadden

aangenomen, maar ze noteerden mijn nummer voor als het niet klikte. Vijf dagen later belden ze me en ik bezocht ze in het huis waar ze samen woonden. Dat deden alle bands toen. We speelden een uurtje en LeRoy zei: "Je speelt prima swing, maar country is niet helemaal je ding he?" De echte country à la Merle Haggard kende ik inderdaad niet goed. LeRoy zei dat ik eerst maar eens een maand met een countryband moest spelen en dan zou ik de volgende tour met ze meedoen. Ray Benson zei echter: "We nemen hem en hij leert onderweg wel!" Wat ze niet wisten, was dat ik de maandag ervoor van school was weggelopen. Wat doe ik hier, dacht ik midden in de les en zonder te weten dat ik aangenomen was bij die band was ik al met school gekapt!'

'Bassisten zijn relaxter en hebben een kleiner ego'